

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 4. Vtrum ea, quæ conueniunt Filio hominis, possint prædicari de Filio
Dei, & contra.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ARTICVLVS III.

*Vtrum Christus possit dici,
Homo Dominicus?*

7
Dominicus

Respondetur negatiue: Et probatur ex D. Augustino qui lib. 1. Retract. cap. 19. hunc modum loquendi retractat, quem vsurpauerat lib. 83. quæst. quæst. 36. Ratio est; Quia Christus est Dominus per essentiam: Dominicus autem potius significat aliquid pertinens ad Dominum; ac proinde quid à Domino distinctum: vt corpus dominicum, passio dominica, voluntas dominica &c. Simili modo non rectè diceretur homo Deificatus, cum sit homo Deus.

Deificatus

Aduerte tamen; Si homo accipiatur pro natura humana, rectè dici in Christo esse hominem dominicum, hominem Deificatum. Sic enim loquuntur Patres: Sophronius in VI. Synodo act. 11. expressè dicit hominem in Christo Deificatum; id est, humanam naturam præscindendo à persona. Athanasius in expositione fidei: Dominicus, inquit, homo, quem ad salutem nostram exhibuit, conditus est vt esset initium viarum Domini. Et infra: Via est ipse Dominus homo: vbi vtroque modo loquendi vitur.

ARTICVLVS IV.

Vtrum ea qua conueniunt Filio hominis, possint predicari de Filio Dei: & contra?

8
Error Nestorij.

Respondetur affirmatiue: estque fide tenendum contra Nestorium, qui ea qua conueniebant Filio hominis, non volebat tribui Filio Dei, nisi metaphoricè: & ea qua conueniebant Filio Dei, nõ volebat tribui Filio hominis, quia existimabat esse duas personas distinctas. Vtraque tamen tribuebat Christo; quia nomen Christi ipsi significabat duas personas; scilicet Filium Dei, & Filium hominis. Verùm hic error fatis refutatus est supra quæst. 2. art. 2.

Notandum est; Ex hoc Articulo colligi duas Regulas, quibus tota hæc res explicatur.

1. Regula.

Prior Regula: Quidquid dicitur de Filio Dei personaliter vel essentialiter, dicitur etiam de homine, & de Christo: vt, esse Filium Patris æterni, esse vnigenitum ex Patris substantia, Verbum Patris, Characterem hypostaseos paternæ, principium Spiritus sancti. Item esse immensum, immortalè, creatorem, rectorem & sustentatorem omnium, &c. Hæc regula est fide tenenda. Patet ex locutionibus Scripturæ. D. Iudas in epistola, v. 5. Iesus populum de terra Egypti saluans. Ioan. 8. v. 58. Antequam Abraham sciret, ego sum. Item ex Concilijs, & omnibus ijs quibus supra qu. 2. art. 1. & alibi ostensum est hunc hominem esse verè & propriè Deum. Ratio est; Quia in propositione simplici-ter & propriè vera; quidquid dicitur propriè de attributo, dicitur etiam de subiecto. Sed hæc propositio est propriè vera: Iste homo est Filius Dei & Deus: ergo quidquid dicitur de Filio Dei, dicitur de hoc homine.

Dices: Ergo hæc propositio est vera: Iste homo est immortalis & incorporeus, ac proinde con-

traria dicuntur de eodem, vel etiam contradictoria: nam idem homo est mortalis & corporeus. Respondeo, Tales locutiones sapè in Patribus & Concilijs reperiuntur: vt Chalcedonenfi act. 1. & in VI. Synodo act. 11. Vnde concedo esse propriè veras. Sed aduerte, Illa attributa, non negatiue aut priuatiue accipienda esse; v. g. vt immortalis, sit idem, quod non mortalis; sed vt significant positiuam proprietatem Dei; à qua ipse dicitur immortalis &c. hoc modo, esse corporeum & incorporeum, mortalem & immortalem, non sunt contradictoria; sed significant diuersas proprietates positiuas, conuenientes eidem personæ per diuersas naturas: vnde nihil obstat quod videantur esse contraria. Si autem accipiantur vt significant negationes, tunc illa propositiones sunt falsæ; quia negatio totum destruit: vnde significaretur Christum nullo modo esse corporeum. Quare D. Thomas a. 8. ad 2. dicit non esse ita loquendum sine expositione vel limitatione: v. g. Christus est immortalis, incorporeus, secundum naturam diuinam. Quamuis hoc non ita scrupulosè à Patribus obseruetur.

Mortalis & immortalis an contradictoria

Secunda Regula: Quidquid dicitur de homine essentialiter vel necessario, & quidquid dicitur de hoc homine, etiam accidentariè, dicitur quoque de Filio Dei & Deo. Vt, constare anima & carne; habere intellectum, voluntatem, appetitum sensituum. Item nasci, flere, crescere, subditum esse, elurire, sitire, fatigari, turbari, triftari, admirari, timere, pati, crucifigi, mori, resurgere &c. Est etiam fide tenenda. Vt patet ex dictis supra qu. 2. art. 2. Sic Actoru 20. v. 28. dicitur Deus acquisiuisse Ecclesiam sanguine suo, & prioris ad Cor. 2. v. 8. Dominus gloria dicitur crucifixus. Ratio est, Quia Deus est propriè homo: ergo quidquid dicitur de homine necessario, vel etiam de hoc homine quamuis accidentariè, dicitur absolute de Deo.

2. Regula

ARTICVLVS V.

Vtrum ea qua conueniunt Filio hominis, possint predicari de natura diuina: & qua conueniunt Filio Dei, de natura humana?

Respondetur negatiue: Quia id quod est proprium alicui rei, non potest dici de alio, nisi hoc, illi rei identificetur. Atqui natura diuina non identificatur Filio hominis, qua homo est nec natura humana Filio Dei. Ergo qua de Filio hominis dicuntur (vt esse passum, mortuum, sepultum) non possunt dici de natura diuina. Et qua dicuntur de natura humana (vt esse puram creaturam, esse assumptam ad vnionem hypostaticam) non dicuntur de Filio Dei. Vide D. Tho.

Dices, D. Augustinus Tract. 47. in Ioan. dicit: Verbum est Christus, Anima est Christus, Caro est Christus: ergo &c. Respondeo, Est figurata locutio. Nihil enim vult aliud dicere, quam Carnem & Animam existere in eodem supposito, siue sint coniuncta siue separata. Simili modo impropria est locutio, cum Vita dicitur esse mortua in Hymno Ecclesiastico. Est enim dumtaxat vera, ratio- ne identitatis vitæ cum Verbo; non autè forma- liter: vnde non est passim vsurpanda.

9

In festo Inventionis S. Crucis

I i Notandum